

KM

KATOLIŠKI MISIJONI
LAS MISIONES CATOLICAS

XLIV., 12, DECEMBER 1969.

CRISTIANISMO Y POBREZA

Por MANUEL DE UNCITI

Pero esto dicho, ¿qué relación existe entre la pobreza del espíritu y la pobreza de la carne? ¿Qué conexión entre la insuficiencia para salvarse y la insuficiencia para comer?

La Biblia no alaba a la pobreza material en sí misma; la elogia y proclama sólo como conyuntura que puede servir al hombre para el descubrimiento de su pobreza interior, de su insuficiencia respecto a la salud. Y es que la Biblia, conocedora del mecanismo psicológico de los hombres, entiende que la seguridad material puede impedir el descubrimiento de la pobreza del espíritu humano. Lo que la Biblia recrimina no es la riqueza, sino la seguridad que, nacida del poder y de los bienes materiales, impide o dificulta al hombre hacerse consciente de su incapacidad para la salud. La Biblia no recrimina a los ricos porque lo son, sino porque, apoyados en las riquezas de este siglo, pueden olvidar su fundamental necesidad de esperar la salud de Dios. "Ay de vosotros, los ricos. Más fácil le será a un camello entrar por el ojo de una aguja que a los ricos entrar en el cielo." Difícil, sí; imposible, no. "Todo es posible a Dios", responderá Cristo cuando a los Apóstoles y discípulos le pregunten sobre la posibilidad real de que los ricos sean salvos. El mensaje bíblico es, pues, elementalmente claro en su enunciado: ni la riqueza es censurada en sí misma, sino en la autosuficiencia que puede entrañar, ni la pobreza es propugnada en su realidad material, sino elogiada en cuanto puede servir al hombre para motivar en él una conciencia de su necesidad espiritual, paralela —aunque más trascendente— a su necesidad material.

Estas afirmaciones no son simples frases. No pretenden esquivar el problema a base de palabras. Son resumen de toda una enseñanza bíblica que se inicia en las páginas del Génesis y constituye en el anuncio de la Parusía del Señor, allá, en el Libro del Apocalipsis. De todo este mensaje se desprende muy bien que la pobreza material, en cuanto carencia de bienes, es un dato negativo. El hombre no ha sido puesto en el mundo para padecer pobreza. El hombre ha sido colocado en la tierra como señor del universo y todo cuanto hay en el cosmos, no sólo ha de servir al hombre, sino que ha sido creado por Dios para el hombre. Cuando el hombre se posesiona de los bienes de este mundo, realiza el cometido que Dios le ha fijado y la historia de este mundo no llegará a su cenit, sino cuando el hombre se haya apropiado, en la medida pretendida por Dios, de unas realidades que no tienen más razón de existencia que el ser útiles a los hombres. El hombre que domina sobre los bienes de este mundo cumple el proyecto de Dios creador. Porque sólo con esta dominación el hombre tiene la posibilidad de ser libre y la libertad es, precisamente, el rasgo que diferencia al hombre del resto de los demás seres y lo hace "a imagen y semejanza de Dios". "Lo creó a su imagen y semejanza para que domine". El hombre es más hombre cuanto más es libre, y es más libre cuanto más domina al cosmos. La hora de la Parusía no sonará hasta que la libertad del hombre haya alcanzado el nivel prefijado por Dios. Y ¿hay libertad cuando el hombre no tiene pan, ni letras, ni salud, ni paz, ni orden, ni justicia? ¿Es libre el hombre cuando otros hombres le esclavizan, le roban, le esquilman? ¿Es libre un pueblo de hombres cuando otros pueblos pueden jugar con su suerte? ¿Hay libertad donde no existe justicia?

La Biblia responde que no. La Biblia identifica la justicia con la concesión a los hombres de la libertad real. Justo es el que libera a los hombres y les facilita la propia realización. Y como la pobreza impide la autorealización de los hombres, la Biblia, en definitiva, entiende la justicia como intervención del hombre en beneficio de la libertad de los demás. Decía Isaías:

"¿No sabéis cuál es el ayuno que me agrada? Desatar las cadenas injustas, soltar las coyundas del yugo, dejar libres a los oprimidos, romper todos los yugos, repartir tu pan con los hambrientos, hospedar a los pobres sin techo, vestir al que veas desnudo y no escabullirte ante el que es tu propia carne. Entonces surgirá tu luz como la aurora y tus heridas curarán en seguida; tu justicia marchará ante tí y tras de tí la gloria de Yahvé."

"Iluminaré", oct. de 1968.

NAJ POSTANEM MISIJONAR?

Kdor je zavzet za misijonsko delo ali se celo bori za mlade misijonske poklice, velikokrat in s trpkim občutkom gleda, kako mimo takih idealov odhajajo mladi ljudje, ki bi bili lahko odlični misijonarji, pa se izgublajo v povprečju lahkega, četudi krščanskega življenja.

Zakaj smo katoličani naenkrat tako osiroteli? Zakaj za mlade fante in dekleta misijonski ideal ni več tako privlačen, da bi jih pritegnil? Zakaj bi skoraj s prstom lahko na koga pokazal, da ga Bog kliče, pa se sramežljivo umakne: nimam poklica?

So in bodo ostale skrivnosti. Vsak poklic je milost. V ta svet nimamo pogleda in ne moremo vanj seči s svojimi človeškimi rokami. A na eno ne pozabljajmo. Po nepotrebem in celo na nemoder in krivičen način mladino begamo.

Saj ni problem celibata in ne problem žrtve tisti glavni razlog, da upadajo poklici. V posameznih primerih dá, a v glavnem ne. Če bi mogli točno in do dna analizirati ta pojav, bi morda prišli do ugotovitve, da je eden glavnih razlogov: negotovost. Idealni mladostniki morajo imeti neko mirno prepričanje, da bodo mogli razviti svojo osebnost v idealu, kakršen je misijonsko poslanstvo. Če jim bo misijonsko delo vrednota, kakršna v resnici je, se bodo zanj ogreli. Ni treba umetnih reflektorjev, ne sejmarske šare, da jim ta ideal zablesti pred očmi, treba je le resnice: a božje resnice.

Vsi, ki so pod plaščem pokoncilskega iskanja začeli tudi mladini drobiti, kako se pogani sami bližajo resnici in milosti; kako je človekova svoboda tako velika stvar, da je oznanjanje evangelija že nasilje; kako je zakonska ljubezen tako nekaj vzvišenega, da je že vprašanje, če je osebna žrtev mladega človeka, ki se zaradi božjega kraljestva odpove zemski ljubezni, v skladu z naravnimi danostmi, in še in še; vsi ti ne koncilski in ne pokoncilski in ne krščanski preroki so zbegali prenekaterega mladega človeka, da je podvomil, ali je vredno svoje sposobnosti in energije vložiti v misijonsko delo.

Na nas je, da razgrinjamo resnico, vso resnico pred mladimi dušami, tudi problematiko sveta, tudi nemir časa, tudi sence, a ob vsem tem jasno luč, ki osvetljuje božje načrte.

Ne delajmo se velike, češ, mladina ni požrtvovalna. Mladina zna biti presenetljivo pripravljena na odpovedi, le nekoga mora srečati, da ji pričara resnične, velike ideale.

Kaj ni nekaj posebnega, da tudi med slovensko mladino, posebno v domovini, neprestano raste zanimanje za misijonski poklic? Na pisma naših misijonarjev, ki jih objavljajo razni listi, urednikom vedno prihajajo pisma mladih fantov in deklet z iskrenimi vprašanji: kako bi jaz mogel pomagati, kako bi mogel priti do misijonskega poklica? Kaj ni usodno, če mi zreli ljudje ne bomo znali prihiti na pomoč in tem idealistom omogočiti pot v misijone?

Niso na svetu med mladino samo huligani in hipiji, pa še ti so včasih idealisti svoje vrste. Ko bo zmeda pojmov izginila v moči resnice, da je prav danes za Cerkev čas in čas tudi za mlade ljudi, da postanejo v življenju nekaj velikega prav v službi Cerkve, bo kriza prebolena.

Vi, mladi ljudje, na vas čaka Bog. Ali je vredno za skledo zemske leče prodati božje plemstvo, ki je ovekovečeno zlasti v pričevalcih — misijonarjih?

Škof Sheen pravi: mnogi ljudje si poderó življenje z željo, da bi nekaj imeli, namesto da bi vse trude vložili v to, da bi nekaj bili. Dati bogato vsebino svojemu življenju, to je skrb, vredna mladega idealnega človeka.

V vprašanju: ali naj postanem misijonar, je že pol zagotovila, da Bog kliče. Vsaj eno je gotovo: ne zapri srca, premišluj in moli! Pa mi vsi moramo moliti za vse tiste, ki jih ob uri božjega miru prešine misel: kaj, če bi postal misijonar?

F. S.

V skrbi za duše bodo duhovniki med verniki spodbujali in ohranjali gorečnost za evangelizacijo sveta s tem, da jih bodo pri krščanskem nauku in v pridigah poučevali, kako je Cerkev dolžna poganom oznanjati Kristusa; s tem, da bodo krščanske družine poučevali o tem, kako potrebno in častno je, če gojijo misijonske poklice med svojimi sinovi in hčerami; s tem, da bodo med mladino v šolah in v katoliških društvih tako pospeševali zavzetost za misijone, da bodo izmed njih prihajali bodoči glasniki evangelija.

Misijonski odlok

MARŠI ČLOVEŠTVA

MIR

V

VIETNAMU

RUDA JURČEC

Po smrti Hočiminha je stopilo v ospredje vprašanje, kakšen bo razvoj v Vietnamu, kjer vse kaže, da bo vojskovanje trajalo vsaj še celo leto 1970, če ne celo še nekaj let. Ni nezanimivo, da sta v ospredje stopila dva važna, po vsebini zelo sorodna dogodka: Hočiminh je odšel v grob, Nixon pa je prevzel odgovornost za usodo ameriških vojska v Vietnamu. Kadar pa se na vodstvu držav uveljavljajo take spremembe, tedaj se navadno govori o tem, da je treba spremeniti „celo vodstveno ekipo“, kar lahko nazadnje izzveni v trditev, da se bo morala politika v Vietnamu zelo spremeniti, če ne celo zaobrtni. Čas bo odločal!

Hočiminh je šel v grob in v Hanoju se razvija huda borba med kandidati za nasledstvo. Pravi naslednik bo nazadnje Trongčín, toda proti njemu je vrgel močne karte na mizo Le Duan, glavni tajnik komunistične stranke. Ker je na čelu strankinega aparata že več let in vsemogočen po tej liniji, prodira v razvoj borbe z najmočnejšimi sredstvi: zanj je začetek in konec vsega dokazovanja stalna trditev, ki pravi, da mora partija zagotoviti življenje ljudi v Severnem Vietnamu. Ker tam zemlje za pridelovanje hrane zelo primanjkuje, je začel vabiti

bivše posestnike zemlje, naj svojo po državi zaplenjeno zemljo spet vzamejo od države v najem. . . Uspeh je bil kmalu viden: državni kolhozi so ostali daleč za temi novimi „kulaki“. Pragmatizem Le Duana je stopil na mesto dogmatizma. Kot tajnik stranke je Le Duan med voditelji partije celo spregledaval ali dopuščal razne pojave korupcije in nedisciplin, če je to krepilo njegov položaj v borbi proti Trongččinu za vodstvo v stranki.

Trongččin je po smrti Hočiminha postal edini pravi kandidat za vodstvo države. Njegov prvi ukrep pa je bil, da je začel veliko gonjo proti vračanju „kapitalizma“ med kmečki stan. Proti Le Duanu je prenesel težišče vsega na pospešeno vojskovanje v Južnem Vietnamu, si pridobil s tem simpatije v Moskvi in Pekingu, nakar sedaj lahko igra na obe karti, vendar je opazno, da je bliže Maou kot pa onim v Moskvi. Tudi to pa mu lahko služi. Edino arzenali Moskve morejo nuditi dovolj orožja za čete Hanoja.

Vojaški strokovnjaki pogosto ponavljajo, da je bilo na pomlad 1968 tik na tem, da Severni Vietnam prizna poraz na jugu in si poišče način, kako se iz stiske umakniti. Kmalu potem je res sledila priprava za mirovno konferenco v Parizu. Ko je bil položaj za Hanoj najbolj nevaren, pa je bivši predsednik Johnson Hočiminhu pomagal iz zadrege: ustavil je nadaljnje bombardiranje Severnega Vietnama in potem celo umaknil svojo kandidaturu za predsednika Združenih držav pri volitvah v novembru 1968.

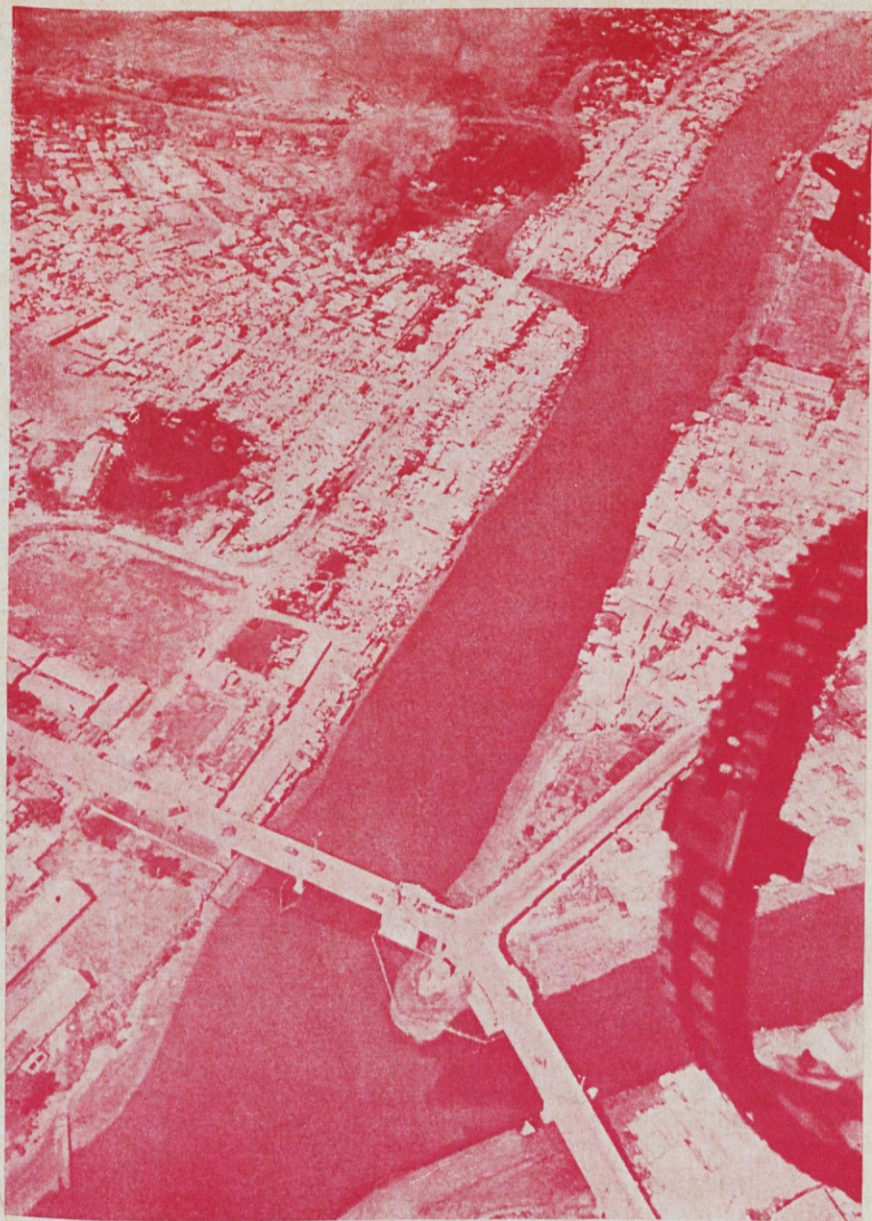
Trenutno bi se moglo reči, kako sta sedaj obe glavni „incidenči“ povzročili, da se bo vojskovanje v Vietnamu zavleklo. Borba za oblast v Hanoju bo nalagala radikalizem tistim, ki se bodo borili za prevzem oblasti po Hočiminhu; predsednik ZD Nixon pa je še vedno daleč od tistega, ki bi mogel že ponuditi jasen pregled svojih načrtov o ameriški politiki v Aziji.

Ob tolikih nejasnostih pa je generalom težko izvojevati odločilno zmago.

Vsem misijonarjem in misijonarkam, dragim misijonskim sodelavcem in dobrotnikom, pa vsem naročnikom, bralcem in prijateljem:

**VESELE BOŽIČNE PRAZNIKE
IN BLAGOSLOVLJENO NOVO LETO!**

„Baragovo misijonišče“, „Slovenska misijonska zveza“,
„KATOLIŠKI MISIJONI“

Mesto Saigon z letala, ki prinaša ogenj in razdejanje. . .

PET TISOČ KRŠČANSKIH SEKT

Oče JOŽE KOKALJ DJ, Zambija

Misijonarji in verniki v Afriki veliko govorijo o „afrikanizaciji“. Želimo si mnogo več škofov in duhovnikov Afrikancev, veselimo se novih poklicev za domače sestre, radi bi v liturgijo prenesli čim več tipično afriških navad, tako da bi Afrikanci čutili, da je Cerkev del njihove kulture, da je njihova Cerkev.

Žal pa smo v Afriki priče še drugi afrikanizaciji, ki skrbi poznavalce razmer na črnem kontinentu. Mislim na porajanje vedno novih krščanskih sekt, ki se širijo po vseh afriških državah.

Prišli smo že tako daleč, da lahko naštejemo več kot 5000 neodvisnih krščanskih sekt v 34. afriških državah. Nekatere so nastale tako, da so se odcepile od matične Cerkve, druge so sad verske inspiracije afriških prerokov in pridigarjev. Število vernikov teh sekt se je povzpelo že na 7 milijonov. Vendar je to le začetek. Vsako leto se število poveča za novih tristo ali štiristo tisoč. Ob koncu stoletja bo mogoče teh „ločenih bratov“ več kot 20 milijonov.

Afrikanci imajo veliko zaupanje v sveto pismo, ki je prevedeno na vse glavne jezike in v veliko manj važnih jezikov. Na vseh verskih sestankih razlagajo božjo besedo in to brez posebnih dvomov, katerih razlaga je prava. Sveto pismo razlagajo dobesečno, pojmovanje literarnih oblik jim je tuje. Jasno jim je, da je v raju kača govorila, da se je Bog sprehajal po raju itd. Posebno imajo radi Staro zavezo, saj odkrivajo toliko podobnosti med Izraelci in problemi svoje kulture. Sposobni verski voditelji - pridigarji začno organizirati verske sestanke, jim dajo posebno privlačnost z domačo pesmijo, bobni, plesi, z nasprotovanjem evropski razlagi krščanstva, ki da je tuja afriški tradiciji — in tako se porodi nova sekta, ki nima nobene zveze z drugimi krščanskimi cerkvami. Mnogokrat si dajo posebno afriško ime, da poudarijo afriški značaj nove sekte. Tako imamo „Cerkev črnih“ (Kongo); „Črnsko prezbiterijansko Cerkev“ (Malai); „Metodistično Cerkev Bantu plemena“ (Južna Afrika) in tako naprej.

Afrikanci imajo zelo radi uniforme, ki jim dajo zavest pripadnosti določeni Cerkvi, zato so mnoge sekte uvedle posebne uniforme. Tako imajo člani „Nove apostolske Cerkve“ v Lusaki bele obleke in žene bele rute na glavi. Večina sekt dovoljuje mnogoženstvo.

V afriških sektah je zelo naglašen smisel za skupnost, smisel za plemensko povezanost. Tako imamo „Cerkev Kristusove božje ljubezni“ Cerkev z imenom „Skupnost“, „Cerkev afriškega bratstva“ ipd.

Sveti oče Pavel VI. je ob svojem zadnjem obisku Afrike stopil tudi v bolnišnico pohabljenih črnih otročičev in jih je prijazno ljubkoval. „Pustite male k meni. . .“ – Spodaj skupina črnčkov, iz katerih pa zdravje kar žari.

Eden od sposobnih katoliških vernikov v naši župniji Matero (Lusaka) je pred nekaj leti osnoval svojo Cerkev in ji dal ime „Cerkev Srca Jezusovega“. Svojim vernikom je razodel, da ima le on pravo razlago Presvete Trojice. Velik uspeh je imela v Zambiji prerokinja Lenchina, ki je osnovala Cerkev z več kot 20.000 fanatičnimi verniki, od katerih jih je več kot 700 rajši umrlo „mučeniške“ smrti (1964), kot pa se pokorilo prvi neodvisni zambijski vladi. 17.000 vernikov je zbežalo v sosednji Kongo. Zambijska vojska jih je preganjala, ker niso hoteli priznati politične oblasti nove, neodvisne Zambije (kot jehovci!). Voditeljica Lechina je svojim fanatičnim vernikom obljubljala raj, če za svojo vero umro. Mnogi so z veseljem dali življenje.

Krščanstvo se v Afriki hitro širi. Samo v naši župniji Matero krstimo vsako leto okrog 1000 ljudi, od teh čez 300 odraslih. Sprašujemo pa se, kdo bo skrbel za te tisoče vernikov! Kdo jim bo delil zakramente, kdo poučeval verouk po šolah, kjer se uči čez 11 tisoč učencev?

Slovenski misijonarji si želimo novih apostolov, ki bodo z nami delili veselje obilne žetve. Zaupamo, da nam jih bo darovala molitev misijskih prijateljev in velikodušnost tistih, ki so poklicani.

„Laični center v župniji Matero v slovenskem zambijskem misijonu v Afriki. Tu že živi laična misijonarka gdč. Zinka Hercog, ki se ji v kratkem pridruži še profesorica Mlakar.“

MISIJONARKA
S. KSAVERIJA PIRC
V ARGENTINI
ZA
MISIJONSKO
NEDELJO 1969

V današnji pokoncilski dobi je misijonarjem - redovnikom dovoljeno skoraj v vseh prenovljenih družbenih pravilih, da gredo vsakih pet, šest let pogledat v kraj, iz katerega so izšli, ne samo radi upoštevanja človekovih naravnih teženj, ampak še bolj iz razloga, da se v „starem kraju“ duhovno in strokovno razgledajo in osveže ter se potem obogateni in poživljeni vrnejo.

Pred koncilom je bilo to dovoljeno marsikje na vsakih deset let. v tej ali oni družbi pa niti to ne. Zato smo v časih pred vojno doživljali le prav malo obiskov misijonarjev v domovino, med vojno pa kajpada še manj. Radi posebnih okoliščin se misijonarji tudi po vojni dolgo niso podajali na pot domov. A zadnja leta so se v tem pogledu razmere v domovini toliko spremenile, da je končno napočil čas za uresničenje sanj marsikaterega misijonarja: obiskati rodno zemljo, svoje starše, sorodnike, prijatelje in znance, stopiti pred slovensko božje ljudstvo in mu misijonstvo z osebno navzočnostjo pričevanjem tako približati, kakor ga ne more nobena pridiga, noben govor, noben članek v misijonskem listu. Skoraj stalno se mudi v domovini zdaj eden zdaj drug iz vrst slovenskih misijonarjev in misijonark in skoraj vsi obiščejo tudi zamejsko Slovenijo na Koroškem in Primorskem. Vsak misijonar je sprejet z veliko pozornostjo in ljubeznijo od slovenskega božjega ljudstva in njegovih pastirjev, vsak se med rojaki vzbudi in poživi, vsak pa tudi čudovito misijonsko sled v domovini pusti, tako da je črten božji blagoslov nad takim obiskom domovine in se misijonar, misijonarka z novim veseljem vrne v svojo misijonsko žrtev, k svojim dragim v novi, misijonski domovini, med Kitajci, Japonci, Indijci, črnici...

Ne poznamo pa primera obiska slovenskega misijonarja v domovini, ki bi tako globoko in vsestransko odjeknil, kot se je to zgodilo z obiskom ravnateljice uršulinskih zavodov v Thailandiji (Siamu), s. Ksaverije Pirc O.S.U. Njena družba je bila pred koncilom še posebno stroga v dovoljenjih za obiskovanje domovine. Tako tudi s. Ksaveriji Pirc pred koncilom še na misel ni prišlo, da bi šla pogledat domov. Pa je doživela tudi to. Ker se je 45 let držala

Kristusovega naročila: Išcite najprej božjega kraljestva in njegove pravice, se ji je izpolnil tudi drugi del tega stavka: in vse drugo se vam bo navrglo. Sami najvišji predstojniki so jo povabili, naj gre za nekaj časa v domovino. In tako je v začetku leta 1969 prvič po 45 letih stopila na tla Slovenije, ki jo je skoraj pred pol stoletja zapustila iz ljubezni do duš, do misijonskega dela sv. Cerkve. Starejši rojaki so se je še dobro spominjali, zlasti ker je dolga desetletja pomagala s svojimi poročili polniti strani zelo razširjenih „Katoliških misijonov“, zato so jo z navdušenjem sprejeli kot staro znanko, mlajšemu rodu je bila pa odkritje nečesa velikega, svetlega, idealnega, lepega. V nekaj mesecih bivanja v domovini je imela skoraj 80 predavanj o misijonih, zlasti o Siamu in o budizmu. Ker je prinesla seboj tudi zelo lepe barvne skioptične slike ter celo film o misijonskem delu v siamskem podeželju, so bila njena predavanja še bolj privlačna. Za zaključek njenega bivanja v domovini je bila povabljena, da se udeleži velikega slovenskega romanja v Sveto deželo v prvi polovici meseca oktobra, nakar bi se — ravno za misijonsko nedeljo — vrnila nazaj med svoje v Thailandiji.

Toda — nastopil je zanj povsem nov moment. Slovenski misijonski delavci v izseljenstvu so ob poročilih o misijonarkinem tako uspešnem pohodu po domovini postali takorekoč sveto zavistni. Četrto stoletja so prav za prav v imenu cele domovine nosili „težo dneva“ slovenskega misijonskega zaledja, ohranjali stike s slovenskimi misijonarji in jim organizirali skromno, a redno pomoč, pa so v vsem tem času doživeli samo dva obiska, misijonskega brata Karla Kerševana in misijonske zdravnice s. Rezke Žužek, pa kajpada nekaj slovesov od odhajajočih novih misijonarjev, kot s. Silve Žužek, Francita Buha in skoraj neopazno odišlega o. Lovra Tomažina, dočim imajo v domovini zadnjih deset let skoraj stalno kakega misijonarja med seboj. Misijonarko Pirc bi še posebno radi osebno pozdravili kot najstarejšo slovensko misijonsko delavko, ki, da se tako izrazimo, hodi vstric s „Katoliškimi misijoni“ od njih ustanovitve sem, saj so začeli med Slovenci izhajati

Slika levo: Misijonarki sodelavci z misijonarko na letališču Ezeiza pri Buenos Airesu. Od leve na desno: Rezelj Lojze, Loboda Marijan, Mimi Petelin, misijonarka, Loboda Helena, Peter Amon, ga. Amon Marjeta (žena Janeza Amona), Marijan Amon, Ladislav Lenček in Amon Janez. Spodaj: še 4 Lobodovi, trije Rezljevi (eden je obležal doma bolan) in eden Amona Janeza. – Tu desno: Sodja Franc CM v razgovoru z misijonarko na dvorišču Baragovega misijonišča. – Vse posnetke v tem poročilu je iz prijaznosti dal na razpolago dr. Dobovšek Jože.

le kako leto pred njenim odhodom v misijone in so svoje prve številke polnili tudi z njenimi poročili. Tudi smo ji želeli osebno izročiti knjigo njenih misijonskih spominov, ki nam jih je zaupala v objavo in so prav tisti čas bili natisnjeni. In imajoč pred očmi, da je oktober misijonski mesec, mesec občestva vernih, s prazniki misijonske nedelje, Kristusa Kralja in potem Vseh svetnikov, smo hitro zaključili: To priliko je treba izrabiti! Z združenimi močmi povabimo misijonarko, da pred vrnitvijo v misijone, po obisku domovine obiše še slovensko izseljenstvo v Argentini, Združenih državah in Kanadi. S svojo navzočnostjo in predavanji bi letošnjemu misijonskemu praznovanju dala poseben pečat žive navzočnosti misijonskega polja med nami!

Misijonarka je na naše veliko veselje povabilo sprejela, a treba je bilo za ta pohod med izseljenci še marsikaj urediti. Prav je prišlo, da je bilo romanje v Sveto Deželo zaradi tamkajšnjih vojnih razmer odpovedano in se je misijonarka mogla posvetiti iskanju potrebnih vizumov, kar vsaj v pogledu argentinskega ni bilo lahko in je naravnost čudež, da ga je kot jugoslovanska državljanka mogla prejeti v nekaj dneh, ko sicer traja postopek več mesecev. Iz Argentine smo ji poslali celotni letalski vozni listek, ki smo ga plačali s sodelovanjem misijonskih činiteljev iz USA in Kanade: Rim, Buenos Aires, New York, Cleveland, Toronto, Montreal, Rim. Misijonarka se je poslovila od domovine, v kateri je preživela neizmerno lepih ur sredi dobrega, misijonsko tako čutečega vernega ljudstva, in odpotovala v Rim, od tam pa z letalom v Buenos Aires, kamor je prišla v soboto dopoldne pred Misijonsko nedeljo.

Na letališču so jo pričakali predstavnik Baragovega misijonišča superior Ladislav Lenček CM, dr. Jože Dobovšek, pri katerega družini bi misijonarka v času bivanja v Argentini uživala gostoljubje, pa gđ. Mimi Petelin kot njena nekdanja učenka v škofoji Loki na učiteljišču. Prišlo je pa tudi zelo lepo zastopstvo slovenskih misijonskih sodelavcev, Lobodovi, Rezljevi,

Amonovi, vsak s svojim drobižem in cvetjem, kar je dalo pozdravu posebno prisrčnost. Misijonarka, razen gđe. Mimi, ni nihče od navzočih do tedaj videl, le po pismih in poročilih smo jo poznali; radovedni smo bili torej, kak prvi vtis bo na nas napravila. Bil je presenetljivo prijeten. Misijonarka kljub visoki starosti in dolgemu poletu sveža telesno in duhovno, pa domačnostna in ljubezniva do vseh, visoko inteligentna, a silno osebno skromna... Kar takoj si nas je osvojila.

Pomudili smo se nekoliko v letališni kavarni, nato pa smo misijonarko odpeljali k dr. Dobovškovi družini, kjer so bili vsi ves čas do nje, kakor da bi bila njihova domača. Zvečer je misijonarka že imela prvi misijonski program: Kakih 60 misijonskih prijateljev iz najrazličnejših slojev — omenimo naj posebej predsednika Zedinjene Slovenije Boža Stariha — se je zbralo na prijateljski pozdravni večerji, ki ji jo je priredila Slovenska misijonska zveza pod vodstvom Marjana Lobode v za to zelo pripravnem Slomškovem domu. Misijonarko smo najprej vsem navzočim osebno predstavili, potem se je pa v neprisiljenem razpoloženju razvijal večer s pozdravi, napitnicami, slovenskim petjem iz zlasti z misijonarkino besedo, ki je z njo izrazila svoje veliko zadovoljstvo in veselje, da je mogla obiskati tudi slovenske izseljence. Čudili smo se njeni gladki in lepi slovenski govorici — po 45 letih življenja med drugače govorečimi narodi, in prisluhnilo smo tudi govorici Siamcev ter se v nji prvokrat poskušali... Pri večerji smo tudi predstavili in razdelili knjigo misijonarkinih spominov „Skoraj 50 let v misijonih“, ki jo je misijonarka kot avtorica podpisovala s svojim podpisom v siamskih in slovenskih črkah.

Drugi dan je bila Misijonska nedelja. Povabili smo misijonarko k službi božji v Slovensko vas pri Buenos Airesu, kjer je edina slovenska cerkev

Pred „stenčasom“ Misijonskega kolegija misijonarka gojencem mimogrede razlaga lepe siamske podobe, ki jih je rektor za to priliko vključil.

Po kosilu v Baragovem misijonišču: Od leve na desno, spodaj predsednik Društva Slovenske vasi, Jan Lovro, z gospo, misijonarka, Ignacij Glinšek z gospo, ki je sestra drugega gosta kanonika Merlaka iz Ljubljane, kateri stoji za njo; zraven Glinška Ladislav Lenček CM; v drugi vrsti ostali trije duhovniki Baragovega misijonišča Reberšak Franc, Petek Janez in Sodja Franc, v družbi z Nikolajem Jeločnikom, Merlakom in Ludvikom Štancerjem.

v Argentini in Južni Ameriki sploh. Udeležila se je službe božje, ki jo je to pot daroval č. g. kanonik Merlak iz ljubljanske škofije, tedaj na obisku pri svoji sestri, ge. Glinškovi in njeni družini. Po maši si je ogledala Misijonski zavod in ostala poslopja Baragovega misijonišča, potem pa je bila skupaj z nekaterimi drugimi povabljeni na kosilu v Misijonišču.

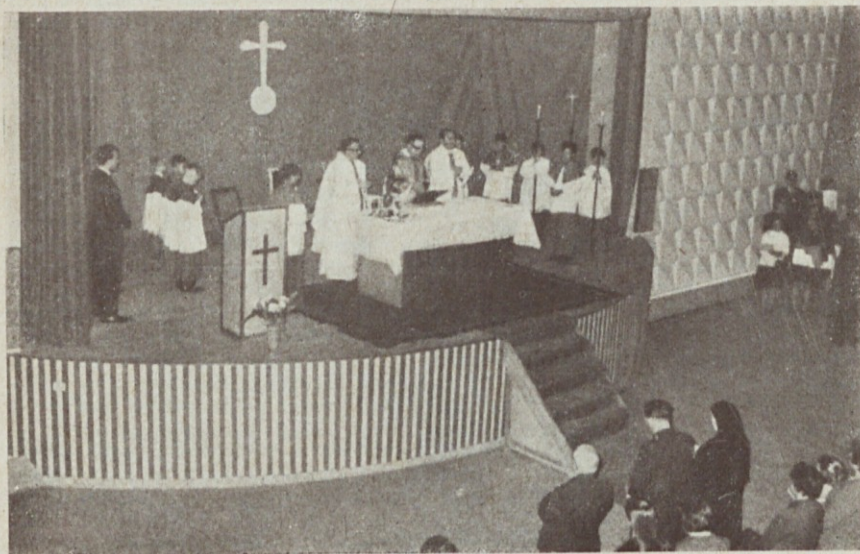
Popolne je bila misijonska prireditve za vse rojake v Slovenski vasi v Buenos Airesu, ki se je je udeležilo nepričakovano veliko ljudi. Najprej je bila maša za misijone, ki jo je daroval msgr. Anton Orehar s koncelebrantom Francem Sodjem, urednikom „Katoliških misijonov“ in rektorjem Misijonskega kolegija, in z Ladislavom Lenčkom, superiorjem Baragovega misijonišča. Med mašo je prepeval pevski zbor „Gallus“, deloma pa je bilo mogočno ljudsko petje. Msgr. Orehar je imel globoko zasnovan govor o pokoncilskih problemih in o pomembnosti misijonstva v današnjem in bodočem življenju božjega ljudstva. Takoj po maši se je pričel prireditveni program, ki ga je vodil Marijan Loboda. Slovenski pevski zbor „Gallus“ je misijonski ideji v proslavo in misijonarki na čast izvedel štiri skladbe: Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji — Ti si Peter, skala, in na to skalo bom zidal svojo Cerkev — Slovenija v svetu in Jubilate Deo omnis terra, Slavi naj Boga vsa zemlja... Vse prekrasni misijonski teksti odličnih skladateljev. Pod vodstvom dirigenta Tineta Selana je bilo izvajanje globoko

interpretirano in je zajelo misli, duše in srca vseh, tudi navzoče misijonarke. Nato je misijonarko pozdravil v imenu vsega slovenskega božjega ljudstva v Argentini delegat msgr. Orehar, v imenu slovenske misijonske akcije pa je o misijonih in o misijonarki spregovoril Franc Sodja CM. Potem je pa stopila pred nas misijonarka sama, burno pozdravljena od stotin slovenskih rojakov. V krasnem predavanju je najprej izrazila silno ljubezen do Slovencev v domovini in v izseljenstvu, potem nam je pa s pomočjo številnih barvastih skioptičnih slik in filma predočila deželo svojega misijonskega delovanja, Thailandijo in njen budizem kot visoko duhovno vplivno versko filozofijo tamkajšnjega ljudstva, pa prizadevanja Cerkve, bogastvu budizma dodati to bistveno, kar mu manjka: Boga, Kristusa in Cerkev. S pesmijo povsod Boga, ki jo je pela vsa dvorana, je bila prireditve zaključena. Mnogo nevročih je nabavilo knjigo „Skoraj 50 let v misijonih“, ki jim jo je misijonarka spet podpisovala, potem se je pa še dolgo razgovarjala z navzočimi. Večerjala je v družini Marjana Lobode, kamor jo je v spremstvu Ladislava Lenčka popeljal gostitelj dr. Dobovšek. Najlepši naš in njen misijonski dan, Misijonska nedelja, je bil s tem zaključen in vsi smo bili veseli njenega dragocenega doprinosa k nje praznovanju.

Naslednjega dne so misijonarko že zjutraj obiskali zastopniki „Mladinske vezi“, lista za slovensko mladino v Argentini, in si želeli od nje misli, idej in poročil za objavo v njihovem listu. Misijonarka je bila mladini z veseljem na razpolago in intervju je bil med tem v listu že objavljen. Nato je šla misijonarka v družbi z Ladislavom Lenčkom na ogled mesta Buenos Aires in sta se mimogrede ustavila v tiskarni Tiskovne družbe „Editorial Baraga S.R.L.“, kjer se je natisnila njena knjiga.

Že precej pozno sta dospela k družini njene učenke Petelinove Mimi, kjer je bila misijonarka povabljena na kosilo v družbi p. Petelina Cirila,

Koncelebrirana maša na odru Slovenske hiše.

Pogled na misijonarko in zbrano občinstvo na misijonski prireditvi v Buenos Airesu.

dekana Milavca, predavatelja o Koroški župnika Zaletela, ki se je pravtiste tedne mudil s številnimi predavanji med rojaki v Argentini, in spremljevalca. Popoldne sta prišla ponjo dr. Filip Zakelj in Franc Urbanija iz Rožmanovega zavoda in sta jo odpeljala tja, da je tamkajšnjim slovenskim gojencem predavala o Siamu in misijonih. Počitek ji je bil spet pri Dobovškovi.

Torek zjutraj je bil določen za obisk najpomembnejšega romarskega svetišča v Argentini, v Lujánu, kjer imamo tudi Slovenci svojo podobo brezjanske Marije in vsako leto priredimo veliko skupno romanje tja. Misijonarko in spremljevalca je peljal tja Loboda Marjan. Po pozdravu tamkajšnjemu slovenskemu duhovniku Janezu Jeretini CM je spremljevalec v glavni kapeli luhanske Marije daroval najsvetejšo daritev, kateri je sledil ogled bazilike, nato pa brž z avtom k Markeževim v Merlo. Markežev Ciril je namreč eden glavnih misijonskih sodelavcev v Argentini, **cela** družina je pa v stalnih zvezah z uršulinko Jeseničanko v domovini, pa so želeli misijonarki izkazati pozornost s svojo znano gostoljubnostjo, ki je ne le misijonarki, ampak še bolj spremljevalcem prav prišla. Po obedu, ki se ni odlikoval le z dobrotami za želodec, ampak tudi z nad vse prijetnim kramljanjem, je bilo treba pohiteti nazaj v mesto, kajti za ostali del popoldneva in večer je imela misijonarka še bogat program.

To pot je šla v Slovensko vas. Tam je imela najprej predavanje pri sestanku misijonskega krožka vaške mladine, pri katerem so tudi vsi gojenci Misijonskega kolegija, zvečer pa je imela skioptično predavanje za vse ljudstvo, ki ga je bilo res nepričakovano veliko, kljub delavniku in pozni uri. Vmes je šla na grob izseljenskega pionirja v Argentini, msgr. Janeza Hladnika, ki počiva v sosedni cerkvi v fari sv. Jožefa, večerjala pa je

v družini predsednika krajevnega Društva Slovencev Jana Lovreta. Misijonarka je bila v Slovenski vasi zelo vzpodbujena spričo tako izrazito slovenskega naselja in spričo njegove misijonske pomembnosti.

Sreda je bila v programu kot zadnji dan — dan priprave na pohod naprej. A tudi ta dan je bila neutrudna in vedno vedra misijonarka na delu. Najprej je obiskala družino ožjega rojaka Kobija, ki je tudi iz Borovnice; prinesla mu je pozdrave njegovega brata jezuita v domovini. Popoldne pa je predsednica Organizacije žena in mater gospa Linca Dobovškova, misijonarkina gostiteljica, povabila vse na hitro dosegljive članice na izredno uspeli sestanek z misijonarko, katerega se je udeležilo 17 gospa. Po večerji smo pa že spremili misijonarko na letališče, od koder bi morala ob 20 uri odleteti naravnost v New York. A morali smo se vrniti, ker je bil let prestavljen za 12 ur naprej... Misijonarko je tako imela Dobovškova družina še eno noč.

Končno je prišlo dejansko slovo. Radi sprememb v urniku leta smo misijonarko pospremili na letališče samo gospa in dr. Dobovšek, gdč. Mimi Petelinova in Ladislav Lenček. Če smo bili ob nje prihodu polni nestrpnega pričakovanja, kako se bo misijonarka znašla med nami, smo bili ob slovesu v prijetnem občutju mirnega zadovoljstva: obisk misijonarke se je pri nas v zvrhani meri posrečil. Veliko novega misijonskega duha smo prejeli od nje in upamo, da je bila tudi ona srečna med nami, vsaj hvaležnost nam je izražala kar naprej. Rekli smo si nasvidenje, a v smislu misijonarkinega odgovora na vprašanje v domovini: Kdaj pridete spet?, ko je odgovarjala: „Jaz obiskujem domovino vsakih 45 let...“

Misijonarka s. Ksaverija Pirc! Bog vam plačaj za ta obisk vaše nezmerne misijonske ljubezni slovenskemu misijonskemu izseljenstvu v Argentini. Bog vas ohranjuj še dolga leta Tajski deželi in nam!

L. L. CM

Misijonarka po prireditvi podpisuje svojo knjigo.

Misijonar Buh piše...

Gojenci Misijonskega zavoda Baragovega misijonišča so poslali g. Franciju Buhu CM 300 dolarjev za cerkvico v njegovem misijonu na Madagaskarju. Odgovoril jim je z obširnim pismom, ki ga skoraj v celoti objavljamo. (Op. ur.)

Vangaidrano, Janez Obglavljeni, 1969.

Dragi fantje!

Vsa čast in slava Krajnikovemu Janezu, ki je modro ugotovil, da se jaz zadnje čase malo manj pogosto oglašam, ker imam pač dela čez glavo. Tako je! Seveda bo kdo rekel, sedaj seveda mora odgovoriti, ko je pa denar (300 dolarjev) prejel. Kaj še! Že dolgo ste bili na seznamu mojih upnikov. Boglonaj, naj vam rečem, da ne boste dejali, da sem neolikan. Kakor boš postlal, tako boš spal. Tisti, ki boste prišli za menoj, boste na tem spali, kar sedaj postiljate. Le še postiljajte!

Te dni bomo s sestrami ugotovili, kje bi bila cerkvica najbolj potrebna. Saj menda veste, da je tu poleg nas, kakih 150 metrov vstran več kot deset sestrá, ki imajo šolo za kakih 600 deklet, druge pa hodijo po vaseh učiti verouk in šivanje in kuho, dve — ena je naša sestra Terezija, prejšnja Vincencija, ki je sedaj sprejela svoje krstno ime — pa vodita dispanzer. Večina je domačink, štiri Francozinje in naša Kranjica. Vam bom ob priložnosti poslal sliko tega kraja in bodoče cerkvice. Eno je zadnji ciklon odnesel, drugje jih pa sploh ni. Si ne morete misliti, kako zapuščen je ta kraj; saj sta na več kot 10 tisoč kvadratnih kilometrov delala dva starejša misijonarja. Čeprav goreča in dobra alpinca, ne moreta biti kos tolikim vernikom in nevernikom pa tako razsežnemu ozemlju. Meni se zdi, da je Bog slovenski narod ohranil in ga celo pred turškimi vpadi obvaroval prav zato, da bo ta zapuščeni del Madagaskarja vzcvetel v ponos „vojvodini Kranjski“ in naši materi sveti Cerkvi. To pa seveda zavisi od vas, fantiči, kajti čez deset, dvajset let bo tudi naša sestra smrt pobrala; tedaj boste vi na vrsti, da začeto delo nadaljujete. Samo eno vam pravim: nobenemu ne bo žal, da se je odločil za misijonski poklic; g. Sodji pa tudi ne, da je svoje ure in dneve in leta „zabil“ s krotanjem „divjih živali“ (to naj ostane med nami, ki se poznamo).

Da boste verjeli, da imamo dela čez glavo: glejte, medtem ko jaz pišem tole pismo, g. Česnik barva hišo na zunaj. Zgoraj sva svoje sobice tako lepo uredila, počistila in pobarvala, da ne zamenjam z vašimi v

Lanusu. Na zunaj je bila pa hiša doslej res malo grda. Na eni strani je med cerkvijo in hišo kar prostorno dvorišče, kjer se igrajo otroci in se zberejo verniki, kadar je treba pozdraviti škofa (kar se zgodi zelo poredkoma) ali novodošlega kranjskega gospoda, ali pa tudi kakšne sestre. V nedeljo je bila npr. tu usmiljenka, domačinka tega kraja, ki pa je bila že 11 let zdoma na jugu otoka, tam kjer je slovenska sestra Danijela v Ambovombe. Pozdravljanja ni bilo konec. Naj še to omenim, da novodošlemu redno podarijo tudi kokoš ali gosko, pa torbico riža, in mu obenem zažele, da mu teh vrst dobrot ne bi manjkalo, dokler bo pri njih. Na drugi strani hiše sva pa z g. Česnikom uredila vrt, ki že rodi solato, pa tudi paradižnike bomo doma pridelali. Vseokrog hiše pa so banane in kavovci, pa poprove ovijalke. Sedaj je pri nas zima, to se pravi, manj vroče kot poleti. In da čisto po pravici povem, včasih skoraj zebe tudi nas Evropejce; domačine pa čisto resno mrazi, in ponoči tudi jaz drugo in tretjo odejo nase povlečem. A kljub zimi kavovci cveto in banane ne prenehajo roditi in tatovi ne prenehajo s svojo obrtjo. Z vrtni strani je lep pogled na grdo mesto, ki pa ni vselej tako grdo. Po dežju je kar počiščeno, kar pa ostane, veter pomedu in je vse na svojem mestu. Vidi se ravno na križišče ob trgu. Na trg prinašajo ljudje riž, banane, patato, celo ameriške lešnike, drva, iz riža sprazene kruhke, pa tudi obleko, včasih novo, včasih obrabljeno in še marsikaj drugega. Vse se proda ali kupi, ali pa tudi ukrade, kakor pač kaže in je cenejše.

Te dni je Vangaidrano res slovenski misijon, ker sva z g. Česnikom edina misijonarja na vsem obširnem področju. G. Botomary je na duhovnih vajah v Fort Dauphinu, potem pa si vzame še mesec dni počitnic. To nama kar prav pride, da sva še bolj prisiljena malgaščine se učiti. Jaz sem npr. danes šel obhajati slepca v bližnjo vas. On sicer zna francoski in je bil ves vesel, da je lahko vpričo drugih, ki niso nič razumeli, po francosko govoril in se celo spovedal. Potem me je trop otrok spremljal po vasi, obiskali smo vse bolne in zdrave. Tako se človek hitro nauči novih besedi, zlasti še ker se je treba poleg pravih malgaških naučiti tudi anteaških izrazov, kajti uradne malgaščine se otroci nauče šele v šoli; nekateri že kar pridno drobe tudi francoski; ti nam služijo za tolmače, kadar pridemo v škipce.

Pravkar sem vam omenil, da g. Česnik barva hišo. Seveda medtem intelektualno delo ne počiva. Pomagajo mu fantiči, ki jih ima bolj kot za delo, za učenje malgaščine, čeprav se tega ne zavedajo. Eno lepo navado imajo: naj še tako velikega kozla ustreliš, se zlepa ne smejejo, samo spoštljivo prikimajo. Tudi to naj omenim, da g. Česnik lepo piše. Kaj če bi še njemu pisali in ga prisilili, da bi vam odgovoril (jaz bi bil olajšan!). On gre večkrat na daljše pohode in ima v svoji popotni malhi dogodivščine vsake vrste. Jaz se moram držati bolj doma, ker

vedno kaj pride. Ko sva pa oba doma, dopoldne študirava, pripravljava pridige, popoldne pa delava. Ker sem ravno pri pridigah! To je poglavje zase. Včasih se zmuznem v zakristijo, kjer sestra zakristanka pospravlja in rogovili in kar mimogrede sestavim nedeljsko pridigo. Še bolj uspešen je pa naš kuhar. S tako vnemo nama razlaga skrivnosti antešaškega narečja, da pozabi na ogenj, na kastrolo in kar je v njej; to takoj opazi pri kosilu; pa je dobra pridiga vredna prismojenega riža!

Še marsikaj bi vam vedel povedati, pa bo ostalo za drugič. Že sedaj svetujem vsem, ki nameravajo v naš misijon: pridno študirajte jezike, zlasti francoščino, muziko, npr. harmonij, pa tudi kitara bo prav prišla. Jaz se na takšne inštrumente razumem kot zajec na boben; še dobro, da me je mati narava s posluhom obdarila, kajti Malgaši ljubijo lepo petje in to me ne skrbi. Vsako nedeljo imamo namreč peto mašo, vso v malgaščini od začetka do konca. V Evropo sem pa gospodu Cikaneku, ki pride še letos sem, pisal in naročil, naj mi prinese orglice. To bo otrok okrog mene!

To veste, da pride prihodnje leto sem tudi naš Peter Opeka in bo tisto vašo cerkvico kar on sezidal, oziroma zgradil, kajti zidu bo bolj malo v njej. Lesene so cenejše, pa tudi trdne, le temelje je treba zagotoviti in streho napraviti plečevinasto. Prihodnje leto pride tudi gospod Gajšek, lazarist, in menda še eden. Potem se bodo naše postojanke pomnožile. Verjetno bo naslednja Midongy du Sud, kjer ljudje na vse pretege prosijo škofa za misijonarja, pa ga nimajo kje vzeti. Potem Ranomena, Befotaka, Matanga, Ambondro... Kakšno vasico homo pa še vam pustili, da se ne boste vselili na že postlano!

SLOVENSKI MISIJON NA MADAGASKARJU

postaja dejstvo. Če Bog da, bo prihodnje leto na Madagaskarju že 12 slovenskih misijonarjev. Treba je seveda upoštevati, da g. Štanta ostane v italijanskem misijonu, ker pripada turinski provinci Misijonske družbe. Trenutno so nekatere sestre še drugod razmeščene, a so obljubljene za „slovenski“ misijon, čim bo toliko organiziran in utrjen, da bodo imele možnost svojega poslanstva. In to je šele pričetek. Vse prijatelje misijonov prosimo, da priskočijo na pomoč temu novemu slovenskemu misijonskemu področju.

DVA NOVA MISIJONARJA

Vrste naših misijonarjev se množe. Iz domovine sta odšla dva nova misijonarja, katerih imena in sliki danes objavljamo.

Na Madagaskar je odšel **g. Stanislav Cikanek**. Je duhovnik ljubljanske škofije. Zato je razumljivo in razveseljivo, da so mu pripravili 31. avgusta slovo v sami ljubljanski stolnici. Po nekaj mesecih priprave v Franciji bo že letos na Madagaskarju in skoraj pričakujemo poročil od njega samega. Pridružil se bo slovenskemu misijonu, v katerem se zbirajo slovenski lazaristi in usmiljenke in duhovniki slovenskih škofij. Prvi je bil g. Silvo Česnik iz koprške administrature. Zdaj drugi je g. Cikanek iz ljubljanske in upamo, da bodo še sledili. Z njim bodo zdaj na Madagaskarju štirje misijonarji duhovniki in pet usmiljenk.

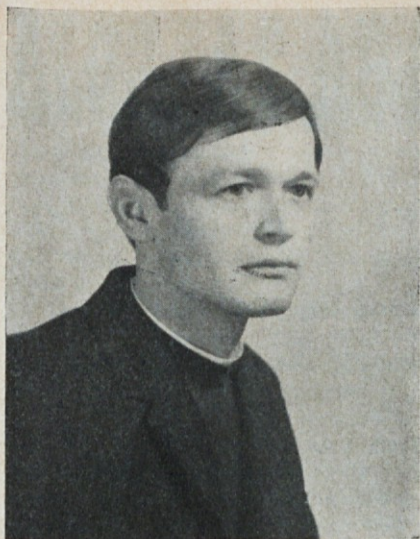
Drugi novi misijonar pa je **p. Hugo Delčnjak**, doma iz Nove cerkve pri Celju, ki je odpotoval v Togo, državo v Afriki. Tam delujejo v škofiji Dapango francoski frančiškani, katerim se bo pridružil. Tudi on je imel poslovilno slovesnost, v frančiškanski cerkvi v Ljubljani. Z njim stopajo slovenski frančiškani, ki so prav kot lazaristi imeli med vojno v načrtu svoj kitajski misijon, znova na čisto misijonska tla. Saj je v omenjeni škofiji med 300.000 prebivalci le 4.000 katoličanov, ki so razkropljeni po džungli po 66 misijonskih postajah in postajicah.

Z veseljem pozdravljamo oba nova misijonarja in ju priporočamo vsem rojakom doma in na tujem.

Bog daj, da bi ti zgledi mladih, navdušenih misijonarjev vzbujali nove in nove poklice. V domovini se mladina zelo misijonsko prebuja, morda bolj kot kdajkoli. Kaj bo dala tujina iz velikih slovenskih kolonij, bo pokazala bližnja bodočnost.

Treba je predvsem veliko molitve in té prosimo vse misijonske prijatelje. Seveda pa mora v nas vseh biti tudi skrb, da poklic, ki ga v mladostniku zasiutimo, vzgajamo in krepimo.

Čaka nas tudi resno vprašanje laičnih misijonskih poklicev, ki se vedno bolj pogostoma oglašajo, a do zdaj še nimamo gospodarsko utemeljene organizacije, da bi jim omogočili pripravo in pot v misijone. Slovenska misijonska zveza ta trenuték stoji pred tem problemom, ki pa ga bodo morali pomagati reševati ne le rojaki v zaledju, ampak tudi misijonarji na terenu. Z njimi bi radi preučili položaj in odkrili možnosti, da bomo mogli svetovati in pomagati. In za to pomoč že na tem mestu prosimo vse.

STANISLAV
CIKANEČ
NA
MADAGASKAR

P. HUGO
DELČNĀK
OFM
V TOGO

IZ MISIJONSKEGA ZALEDJA

MISIJONSKA ZNAMKARSKA AKCIJA (MZA)

Razdelitev pomoči za poslovni leti 1967 in 1968

Dekret 2. vatikanskega koncila o misijonih v poglavju o misijonskem sodelovanju zelo poudarja, da je „prva in najbolj važna dolžnost v zvezi s širjenjem vere živeti globoko krščansko življenje. Kajti gorečnost v službi Bogu in ljubezen do drugih bosta povzročili, da bo nov duh zajel celotno Cerkev... Ker je vsa Cerkev misijonska in širjenje blagovesti osnovna dolžnost božjega ljudstva, poziva ta koncil vse k globokemu notranjemu prerodenju. Tako bodo iz žive zavesti lastne odgovornosti za širjenje evangelija izpolnili svoj delež pri misijonskem sodelovanju med narodi. Vsi sinovi Cerkve morajo imeti živo zavest osebne odgovornosti svetu. Gojiti morajo v sebi resnično katoliškega duha. Izrabiti morajo svoje moči ob širjenju evangelija. Tako bodo 'luč sveta' (Mt 5, 14) in 'sol zemlje' (Mt 5, 13).“ (Pogl. VI, 35-36)

V poglavju o „načrtnem misijonskem delovanju“ (V, 28) koncilski očetje poudarjajo, da morajo biti napor oznanjevalcev evangelija in pomoč, dana jim od ostalih vernih kristjanov, tako usmerjena in prepletena, da „naj se vse vrši dostojno in po redu“ (1 Kot 14, 40) v vsakem področju misijonske dejavnosti in sodelovanja. Ker imamo kristjani „darove, ki so po dani nam milosti različni“ (Rimlj 12, 6), mora vsak sodelovati pri širjenju evangelija po svojih lastnih možnostih, sposobnostih, karizmatičnih darovih in božjemu klicu služiti „po milosti božji, ki jim je bila dana... kot moder stavbenik... vsak pa naj gleda, kako zida“ (1 Kot 3, 10). Zato vsi enako, tisti, ki „seje“ in tisti, ki „žanje“ (Jan 4, 37), „ta, ki sadi, in ta, ki zaliva, sta eno; vsak pa bo prejel svoje plačilo po svojem delu. Kajti božji sodelavci smo“ (1 Kot 3, 8-9). Tako morejo na „svoboden in urejen način sodelovati za skupen cilj“, uporabljajoč svoje sile složno za graditev Cerkve.

MZA v septembru končuje šest let delovanja. Duh 2. vatikanskega koncila mogočno veje po širnem božjem svetu. Papež Janez XXIII. je v svoji oporoki zapisal med drugim: „Ljubite drug drugega, moji dragi otroci! Iščite raje, kar vas druží, ne, kar vas zamore ločiti drug od drugega. Ko odhajam, ali boljše, ko izrekam ‚dokler se spet ne srečamo‘, naj vas spomnim na najbolj važne stvari v življenju: Naš božji Odrašenik Jezus; Njegov evangelij - veselo oznanilo; Njegova sveta Cerkev; resnica in ljubeznivost, do brota... Spominjal se vas bom in molil bom za vas.“

Tako smo tudi v zadnjih dveh letih složno gradili boljši svet s Kristu-

sovo pomočjo in pod milostnimi navdihi Sv. Duha. Vsak po svojih močeh, kot je božji Duh narekoval in volje nagibal. Mnogo iznajdljivosti je gradilo vedno bolj uspešno rast MZA. V posebnem poročilu o „dobrotnikih MZA“ je razvidno, kako naše sodelovanje povezuje vedno več božjih duš, ki z ameriškim gibanjem Cristophers verujejo, da je „boljše prižgati eno svečo, kot preklinjati temo“. V istem poročilu za Katoliške misijone je že tudi izrečena zahvala vsem, ki so na kakršen koli način kaj storili v okviru MZA za rast božjega kraljestva ti dve leti. Bog nam daj vsem skupaj še več novih pobud in možnosti. Pa tudi vedno več gorečih sodelavcev in sodelavk. Nikdar se ne smemo utruditi delati dobro in iskati možnosti to dobro vedno stopnjevati in množiti.

Ker je duh 2. vaticanskega koncila zelo poudaril „katolicizem“, to je veseljnost Cerkve, bo tudi MZA vedno bolj pomagala vsem potrebnim po širnem svetu, ki se za delo MZA sami zanimajo z željo svoje delo venomer izboljševati in vpliv Kristusov v svojem delokrogu poglobljati in širiti. Pomoč MZA prihaja vedno bolj iz številnejših virov iz vseh koncev. Tako bo tudi odhajala vedno bolj k vsem, ki so „Bogu po volji“, kot so angeli peli na prvo božično noč. Bog bo tudi to blagoslavljal z novimi sodelavci in dobrotniki. Kdor velikodušno seje, bo tudi obilno žet...

Poročilo, ki sledi, je praktičen izraz dejavne ljubezni mnogih misijonsko čutečih duš. Molimo, da Sv. Duh namnoži vrste sodelujočih in poglobi poštrevovalno ljubezen vseh, ki gradijo božje kraljestvo tudi po MZA.

Dohodki	Po blagajničar- ki A. Železnik (Cleveland)	Neposredno po dh. vodji MZA	Vatikanski odsek	Skupaj
1967	U\$S 252.83	480.13	488.15	1221.11
1968	U\$S 91.98	373.40	709.73	1175.11
Skupaj	U\$S 344.81	853.53	1197.88	2396.22

Vse poštno stroške razpošiljanja pomoči krije MZA sama z žrtvami sodelujočih. Redni in nadzorni odbor MZA odobrita naslednje zneske posameznikom, kar naj se v skupnem iznosu U\$S 2396.22 čimprej razpošlje na teren:

Sr. M. Rosaria Brilej SA, Formoza, 10 dolarjev
 O. Emil Čuk IMC, Tanzanija, 10 dl.
 O. Jože Cukale DJ, India, 10 dol.
 Sr. Ivana Cvijin, Hrvaška, 40 dolarjev
 O. Lojze Demšar DJ, India, 50 dolar.
 Sr. Palmira Dvorščak, usm., Betlehem, 10 dolarjev
 O. Janez Ehrlich DJ, Indija, 30 dl.
 O. Ivan Gabrić DJ, Indija, 50 dolar.
 Sr. Erminia Gardina SA, Rwanda, 170 dolarjev
 Sr. Evaldina CPS, Koreja, 10 dolarjev
 Rv. Joško Geder SDB, Hongkong, 25 Gdč.
 Zinka Hercog, Zambija, 30 dl.

Sr. M. Deodata Hočevar OSU, Indonezija, 160 dolarjev
 Dr. Janez Janež, Formoza, 50 dolar.
 Sr. Benjamina Kardinar, usm. Japonska, 30 dolarjev
 Br. Karel Kerševan CM, Kongo, 10 d.
 Rv. Albin Kladnik FSC, Južna Afrika, 10 dolarjev
 Sr. Marija Klinar OSU, Slovenija, 25 dolarjev.
 O. Jože Kokalj DJ, Zambija, 100 dl.
 O. Vladimir Kos DJ, Japonska 100 d.
 Sr. Ernesta Kosovel, Hongkong, 10 d.
 Sr. M. Ksaverija Lesjak OSU, Južna Afrika, 136.22 dolarjev

Sr. Anka Luketić, Kongo, 50 dolarjev
Rv. Andrej Majcen SDB, Južni Vietnam, 50 dolarjev
Sr. Angelina Martelanc, Jeruzalem, 30
Sr. Terezija Medvešček HMP, Indija, 25 dolarjev
Sr. Anica Miklavčič, kanosijanka, Formoza, 50 dolarjev
Sr. Marjeta Mrhar usm., Madagaskar, 30 dolarjev
Br. Rafael Mrzel SDB, Filipini, 30 dl.
Sr. M. Frančiška Novak OSU, Siam, 30 dolarjev
Sr. M. Vincent Novak DSB, Južna Afrika, 100 dolarjev
O. Ivan Obala IMC, Tanzanija, 30 d.
O. Lovrenc Ošnjak FSC, Mozambik, 20 dolarjev
Rv. Stanko Pavlin SDB, Hongkong, 30 dolarjev
Sr. M. Ksaverija Pirc OSU, Siam, 100
Sr. Jeanne Elizabeth Pogorelc, Južna Afrika, 30 dolarjev
Rv. Franci Rebol MM, Formoza, 20 d.
Sr. Konradina Resnik, Indija, 5 dol.
Br. Jože Rovtar DJ, Zambija, 10 dl.
Br. Radko Rudež DJ, Zambija, 40 dl.
Šolske sestre v Paragvaju, Paraguay, 50 dolarjev
Rv. Ivan štanta CM, Madagaskar, 100

Sr. Terezija Šteh, Južna Afrika, 15 d.
Sr. Terezija Benigna Šteh, Južna Afrika, 15 dolarjev
Sr. Marija Andreja Šubelj, Čile, 50 d.
O. Lovro Tomažin DJ, Zambija, 25 dl.
Br. Alojzij Vodenik CM, Rim, 50 dl.
Sr. M. Miriam Zalaznik IBMV, Indija, 100 dolarjev
Sr. Ana Znidarič SA, Čad, 10 dolarjev
Sr. Jožefa Zupančič, usm., Japonska, 150 dolarjev
Sr. Agnes Žužek SCMM, Rwanda, 50
Sr. Silva Žužek SCMM, Rwanda, 20 d.
Sr. Terezija Žužek SCMM, Pakistan, 50 dolarjev

Skupno izdatkov 2396.22 dolarjev

Za redni odbor:

Anica Tušar, predsednica; Louise Šušteršič, podpredsednica; Mary Celestina, tajnica; Angela Železnik, blagajničarka; Mary Ann Mlinar, odbornica za vatikanski odsek.

Za nadzorni odbor:

Dr. Joža Basaj, rev. Jože Ferulj, rev. Julij Slapšak, Ivo Medved.

Duhovni voditelj:

Karel A. Wolbang CM

Okrožnica MZA sodelavcem ob razdelitvi

Princeton, 2. septembra 1969

Nesporno je po šestih letih obstoja naše MZA mreža sodelavcev in sodelavk razpredena po vsem svetu. Složno smo zastavili in pogumno bomo nadaljevali s skupnimi močmi graditi boljši svet s pospeševanjem rasti božjega kraljestva. Vedno nove pobude bodo prihajale iz našega sodelovanja in drug ob drugem se učimo, kako to sodelovanje poglobljati, boljšati, uspešneje razvijati, nova izkustva dodajati. V KM bomo v bodoče bolj redno sproti obravnavali poročila, ki bodo naše sodelovanje olajševala in plodila. Iznajdljivosti bo vedno več in navdihov Sv. Duha ne bo manjkalo v dobi rasti Cerkve, ki poudarja tako zelo važnost motivacije, to je pravih nagibov pri vsakem podjetju krščanske duše. Pa tudi svobodo odločitve, ko je treba kaj več žrtvovati, če naj bo uspeh zagotovljen.

Redni in nadzorni odbor MZA je odobril letošnjo razdelitev pomoči, ki bo šla triinpetdesetim med vami po vseh kontinentih. Da poudarimo univerzalnost katolicizma, vesoljnost dela nas vseh v Kristusovi katoliški Cerkvi, bomo upoštevali odslej pri delitvi pomoči vse po svetu, ki z MZA sodelujejo

in k njenemu uspehu in rasti karkoli doprinesejo. Pomoč se letos deli posameznim sorazmerno z dobro voljo, ki jo je vsak pokazal sam za sodelovanje z našimi skupnimi napor. Ali pa zaradi sodelovanja drugih, ki so prosili, da bi se po njihovi želji pomoč dala od njih izbranemu. S tem bo misijonska misel postala veliko hitreje gonilna sila vseh naših prizadevanj, kadarkoli delamo kaj za božje kraljestvo. V bodoče se bomo sedaj držali teh misli in pomagali najprej vsem, ki sami želijo s sodelovanjem sebi po MZA pomagati. Zato je bila ustanovljena in v takem duhu zori, raste, se krepi in rodi že lepe sadove za vse potrebne pri oranju božje ledine neumrjočih duš.

Lepo nadaljujmo s svojim sodelovanjem pri MZA. Zbirajte in pošiljajte znamke MZA v uporabo za vam namenjeno pomoč. Rabljene in nove, posamezne in četvorčke, spominske lističe in karkoli se komu posreči dobiti za MZA. Če je čas, je prav, da jih vsak zase očisti. Ako ni možno, pošljite, kakor jih zberete in dobite. Z nekaj roba papirja okrog znamke, da ostane nepoškodovana in cela. Poškodovane so brez vrednosti. Vsaj običajne. Kar kdo pošlje, bo pozneje nazaj prejel — z obrestmi.

Sv. Ambrozij trdi, da je „od vseh dolžnosti hvaležnost ena najnujnejših“. MZA se ob tej priložnosti skuša oddolžiti hvaležno vsem, ki ste ta leta toliko storili zanjo, ko je iz lepe ideje postala močna povezanost misijonskih sodelavcev po vsem svetu. V povezanosti je moč. Iz nje izvirajo mnogi viri misijonske pmoči. V medsebojni molitvi se krepimo za čim uspešnejše delo za blagor neumrjočih duš, kjerkoli že garamo. Spominjamo se v molitvah in žrtvah drug drugega. Pomoč razpošiljajmo po najrazličnejših sodelujočih v Združenih državah. Mnogi prosijo za molitev na vseh koncih zemeljske oble. Vse vključimo, vse v sv. mašah darujmo Kristusu na pateni vsak dan.

Šest let delovanja MZA je sedaj že zgodovina. Bogu hvala za sodelavce v ožjem odboru (rednem) in sodelavce v nadzornem. Naj naše skupne molitve krepijo nadaljnje žrtve dosedanje predsednice Anice Tušarjeve, podpredsednice Louise Šuštaršičeve, tajnice Mary Celestinove in blagajničarke Angele Železnikove ter odbornice za vatikanski odsek Mary Ann Mlinarjeve. Naj Bog povrne dobremu dr. Jožetu Basaju, g. Jožetu Ferkulju in g. Juliju Slapšaku. Naj On povrne vse žrtve sortiranja tudi Karolini Kužerjevi, Mary Bohovi in Frances Mošnikovi, sodelavkam gospe Železnikove.

Naj vam Bog namnoži priloženi skromni dar MZA milijonkrat! Vdano pozdravljam v imenu obeh odborov in iskreno vsakega prosim za nadaljnje sodelovanje. MZA zavisi v mnogočem od vsake sodelujoče duše.

SLOVENSKA KOROŠKA ZA SLOVENSKE MISIJONARJE, V POMOČ DOMAČIM BOGOSLOVCEM IN SLOVENSKI MISIJONSKI AKCIJI SPLOH (PRVO POLLETJE 1969)

(Vse v avstrijskih šilingih)

Župnija Bistrica na Zilji, 80 šilingov; O. Kuttin, 100; Ana Rainer, 100; Marija Pratkanar, 100; N. N. iz Celovca, 40; neimenovana iz Zelinj, 100; Zofija Mak, Sele, 68; Rozalija Zupanc, Sele, 30; neimenovana iz Bistrice na

Zilji, 500; N. N. iz Bistrice na Zilji, 20; R. S. iz Male vasi, 100, neimenovana iz Metlove, 100; neimenovana, 500; Podlopnik Simon, 200; Dernutz Marija, 200; R. Sarnitz, 20; neimenovana iz Galicije, 53.50; J. L., iz Šmihela, 300; neimenovana iz Pliberka, 150; neimenovani iz Dobrle vasi, 260; neimenovana iz Štebna pri Maloščah 210; Traudi Blüml iz Št. Janža, 170; neimenovana iz Vogrč, 50; farna mladina iz Dobrle vasi, 1.150; Oblak Roza namesto venca na grob rajnega Jakoba Oblak, 50; N. N. iz Šmohorja, namesto venca na grob rajnega dekana Zabedina, 50; družina iz Bistrice na Zilji namesto venca na grob rajne Ane Kuchling, 200; Svečnjiško koledovanje vogrških pevcev, 1.100; neimenovana iz Loč, 100; neimenovana iz Suhe, 350; neimenovana iz Loč, 100; iz župnije Suha, 200; neimenovana iz Bistrice na Zilji, 100; neimenovana iz Glinj, 50; neimenovana iz Št. Ruperta pri Velikovcu, 100; neimenovana iz Pliberka, 40; namesto venca na grob Višarjeve Lenčke daruje sestra Angela Podjstrček za misijone 300; 3. do 8. razred Mohorjevega internata (dekleta), 220; štefanija, 60; družina Hochl, 100; N. N., iz Kaple ob Dravi, 100; N. N., iz Štebna pri Maloščah, 50; za misijone poklonila pokojna Marija Igerc, 1.000 (in sicer: za gobavce 500, za krst poganskih otrok, 500); neimenovani iz Št. Petra na Vašinjah, 100; N. N., iz Globasnice, 100; A. J. iz Št. Vida v Podjuni, 1.000; neimenovana iz Metlove, 30; neimenovana iz Globasnice, 200; neimenovana iz Podkrnosa, 200; neimenovana iz Vogrč, 30; neimenovana iz Vogrč 250; neimenovana iz Skočidola, 10; Lipševa družina iz Remšenika namesto venca na grob, 100; Ana Schellander, 55; neimenovana iz Zahomca, 300; neimenovani iz Sel, 50; Jugova družina iz Rodiš, namesto venca na grob matere, 100; neimenovana iz Vogrč, 15; neimenovana iz Vogrč, 60; neimenovana iz Podravelj, 100; neimenovana iz Loč, 100; Ana Tischler iz Tinj, 200; družina Pipp iz Bistrice na Zilji, 500; ministrantje z Bistrice na Zilji, namesto venca na grob rajne Ane Kuchling, 200; sestre živega rožnega venca iz Tinj, 200; Kaiser Cecilija iz Pliberka, 200; N. N. iz Špitala ob Dravi za slovenske misijonarje 150; Gregor in Zofija Mak iz Sel, 75; radiški otroci darujejo mesto venca na grob svoje matere, 200; župnija št. Jakob v Rožu, 620; F. L. iz Kople ob Dravi, 50. Simon Schmautz iz Apač, 100; neimenovana iz Dobrle vasi, 500; neimenovana iz Sel, 500; Mohorjev internat (večja dekleta), 39.50; neimenovani iz Kazas, 20; Neimenovani iz Kazas, 30; Martin Sečnjak, Velikovec, 80; neimenovana iz Kaple ob Dravi, 100; Janko Ojcl, 100; neimenovana iz Bistrice na Zilji, 40; neimenovani iz Apač, 100. neimenovani iz Apač, 75; N. N. iz Kokja, 200; neimenovana iz Št. Ruperta, 500; neimenovana iz Vogrč, 100; neimenovani iz Podgorij, 59; N. N. iz Loč, 100.

ZA KRST POGANSKIH OTROK

Neimenovana iz Želinj, 100; O. Kuttin, 100; neimenovana iz Globasnice, 100; neimenovani iz Sel, na ime Janez, 100 neimenovana iz Škofič na ime Tomaž, 100; iz Suhe, na imena: Valentin, Jožef, Marija, Matilda, 300; R. S. iz Male vasi, na ime Matej, 100; neimenovani iz Železne Kaple, an ime Frančišek, 100; H. S. št. Jakob, na ime Janez, 100; M. F. št. Jakob, na imeni Lucija, Frančišek, 200; N. K. št. Peter, na ime Tomaž, 100; neimenovana iz Stebna pri Maloščah, na imeni Anton in Frančiška, 200. šola iz Šmohorja in Brdo, na imeni Gubrijela in Krištof, 200; Barbara Marko, na ime Barbara, 100; ljudska šola iz Slovenjega Plajberka, na ime Cecilija, 100; 4. razred ljudske šole v Kazazah, na ime Pavel, 100; ljudska šola iz Podljubela, na ime Anželina, 100; ljudska šola iz Slovenjega Plajberka, na ime Cecilija, 100; iz župnije Suha, na imena Marija, Frančišek, Elizabeta, 300; neimenovana iz Bistrice na Zilji, na imena Ana, Frančišek, Marija, 300; neimenovana iz Železne Kaple, na ime Frančišek, 100; Marija Blajer, na ime Frančišek,

100; N. N. iz Lovank, na ime Albert, 100. neimenovana iz Galicije, na ime Jožef, 100; neimenovana iz Škocijana, na ime Anton, 100; neimenovana iz Štebna pri Globasnici, na ime Janez, 100; Leršnjakova Pavla iz Slovenjega Plajberka, na imena: Oto, Pavla, Hilda, Valentin, Vincenc, Erhard, Peter, 700; Barbara Pedacher, na imeni Barbara in Anton, 200; neimenovana iz Slovenjega Plajberka, na ime Jožef, 100; otroci ljudske šole v Zrelcu mesto godovnega darila prevz. škofu, darujejo za krst na ime Jožef, 100; neimenovana iz Gorenč, na ime Jožef, 100; Potočnik Ančka, na imena: Štefan, Jožef, Marija, 300; N. K. iz št. Petra, na ime Marija, 100. N. N. iz Dobrle vasi, na imena Marija, Jožef, Terezija, 300; neimenovana iz Štebna, 200; Krasnikova mati iz Podgrada, na imeni Marija in Peter, 200; III. red iz št. Ilja, na ime Terezija, 100; člani živega rožnega venca iz Blač, na ime Janez, 100; M. M. iz Reke, na ime Marija, 100; neimenovana iz Šmarjete pri Pliberku, na ime Helena, 100; neimenovana iz Šmarjete, na ime Lucija in Katarina, 200; neimenovana iz Podravelj, na ime Regina, 100; neimenovana iz Apač, na ime Anton, 100. neimenovana iz Štebna pri Globasnici, na imeni Jožef in Marija, 200; birmanci iz Dobrle vasi, na ime Marija, 100; župnija Melviče, na ime Kristjana, 100; neimenovana iz Sel, na imena Anton, Andreja in Melita, 300; neimenovana iz Škocijana, na ime Anton, 100; neimenovana iz Šmihela, na ime Jože, 100; Albert Mesner, na ime Alojzij, 100; M. P. Nova Metlova, na ime Rozalija, 100; neimenovani iz Apač, na ime Terezija, 100; neimenovana iz št. Ruperta, na imena Jožef in Jožef, 200; najmlajši fantje iz Mohorjeverga internata, na imeni Dominik Savija in Marcelino, 200.

ZA SEMINARISTE V MISIJONIH

Župnija št. Janž, 300. Podgora - Večna ves, 1.200; št. Lenart pri sedmih studencih, 5.000; župnija Žvabek, 1.700; župnija Vogrče, 500; župnija št. Jakob v Rožu, 4.000; župnija Kotmora ves, 5.000; župnija Radiše, 1.800; župnija Melviče, 1.000; št. Janž v Rožu, 300; župnija Šmarjeta v Rožu, 2.000; župnija Šmihel pri Pliberku, 2.500; župnija Loče, 1.700. župnija Slovenji Plajberk, 700; župnija Suha, 3.600; župnija Suha, 1.500; župnija št. Janž, 300; župnija št. Jakob v Rožu, 300; župnija Vogrče, 500; Podgora, - Večna ves, 800; Slovenji Plajberk, 150; št. Janž v Rožu, 300; župnija Slovenji Plajberk, 135. župnija Kazaze, 500; župnija Vogrče, 500; župnija Kazaze, 1.300; župnija švabek, 2.200; župnija Vogrče, 500; župnija Kazaze, 700; župnija Vogrče, 500; Podgora- Večna ves, 800; št. Janž, 300.

ZA BARAGOVO MISIJONIŠČE

N. N. iz Globasnice, 500; F. M. št. Jakob, 150; neimenovani iz Dobrle vasi, 500; N. N. iz Globasnice, 200.

Za Misijonski kolegij v Argentini: M. P. iz Dobrle vasi, 2.000.

ZA BARAGOVO ZVEZO V ARGENTINI

Slov. skupina iz Spittala ob Dravi, 300.

ZA GOBAVCE

Neimenovan iz Skočidola, 100; neimenovana iz Brnce, 200, neimenovana iz Vovbr, 200; N. N. iz Globasnice, 250; neimenovana družina iz Rožeka, 100; neimenovana iz Bilčovsa, 100; neimenovana iz Podravelj, 30; N. N. iz Hodiš, 100; neimenovana iz Apač, 100; neimenovana iz V.; 100; neimenovana iz Rebrce, 100.

ZA GLADUJOČE

Neimenovana iz Apač, 60. Terezija Bister iz št. Ilija, 70 šilingov.

300 DOSMRJNIH NAROČNIN KATOLIŠKIH MISIJONOV v pomoč Misijonskemu kolegiju Baragovega misijonišča

Drugo leto naše akcije za tristo dosmrtnih naročnikov se bliža koncu. Do konca meseca decembra se morejo novi še prijaviti. Objavo dokončnega uspeha bomo podali v aprilski številki prihodnjega letnika. Doslej smo dosegli v tej akciji za dosmrtno naročnike število 236. Gotovo je že to velik uspeh akcije, skoraj 80 odstoten. Trdno pa upamo, da se jih bo do konca leta še nekaj prijavilo, ker nekateri pač odlašajo do zadnjega. Vse te lepo prosimo, da se pravočasno prijavijo in pošljejo dosmrtno naročnino! Zelo jim bomo hvaležni.

Kajpada bodo tudi še kasneje nove prijave med dosmrtno naročnike silno zaželene in dobrodošle. Ne bomo ukinili dosmrtnih naročnin, ki so že pred to akcijo obstajale, ampak le to posebno akcijo v pomoč Misijonskemu kolegiju Baragovega misijonišča bomo zaključili.

Od zadnje objave so se prijavili oziroma plačali dosmrtno naročnino trije novi „dosmrtniki“, in sicer:

Ljudmila Hribar, Ramos Mejía, **Jernej Štefe**, Transradio, in družina **To-mažin**, Ciudad Belgrano: vsi iz Argentine; potem pa prva iz Anglije, tamkajšnja poverjenica Katoliških misijonov, **Gabrijela Rehberger** iz Bedforda.

Vsem štirim srčna hvala za plemenito gesto!

Položaj akcije je torej sedaj takle:

Dežela	Število naročn.	Zaželene dosmrtno naročnine	Plačane dosmrtno naročnine	Dežela	Število naročn.	Zaželene dosmrtno naročnine	dosmrtno Plačane naročnine
Argentina	437	70	65	Francija	53	9	3
ZDA	398	65	54	Anglija	41	7	1
Avstrija	306	50	14	J. Amerika			
Italija	313	50	28	(ostala)	34	5	4
Kanada	288	47	54	Nemčija	16	1	3
Avstralija	77	13	9	Evropa (ostalo)	15	3	1
SKUPAJ 236 dosmrtnikov							

Ta številka je zadnja letnika 1969. S prihodnjo že vstopimo v novi, 45. letnik. **Zahvaljujemo** se vsem naročnikom in poverjenikom, posebno pa sodelavcem za zvestobo v preteklem letu, obenem se jim **lepo priporočamo** za letnik, ki je pred durmi.

Drznemo se tudi lepo prositi vse naročnike, ki so v kakršnem koli zaostanku z naročnino, da nam le-to **nakažejo čim prej**, s čimer nam bodo zelo ustregli in pomagali.

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje Franc Sodja C.M., upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: Loubet 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska Slovenska tiskovna družba "Editorial Baraga", Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA ZA LETO 1968: V Argentini in sosednih deželah: navadna 900 pesov, podzorna 2000; dosmrtna 10.000. V ZD in Kanadi: 3 (6, 50) dolarjev; v Italiji: 1600 (3200, 25.000) Lir; v Avstriji: 60 (120, 1000) šilingov; v Franciji 12 (24, 180) NF; v Angliji 1¼ (2 in pol, 18) funtov; v Avstraliji 3 (6, 45) dolarjev.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA.: Rev. Charles A. Wolbang CM, St. Joseph's College, P.O. Box 351, Princeton, New Jersey, 08540. — Mr. Rudi Knez, 679 E. 157th St., Cleveland, Ohio 44110. — Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741. — Mrs. Ana Gaber 2215 So. Wood Street, CHICAGO, Ill. 60608 U.S.A.

Kanada: Župnija Marije Pomagaj: 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont. Za Ontario (razen Port Arthurja) in za Quebec: Rev. Jože Časl CM, Istitutam. Za Montreal in okolico: Rev. Andrej Prebil CM, 405 Marie Anne East, Montreal, P. Q. Za Port Arthur (Ontario) in za vso ostalo srednjo in zapadno Kanado: Rev. Jože Mejač CM, 95 Macdonald Ave, Winnipeg 2, Man.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klančar CM, Rue de Sévres 95, Paris VI.

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt. Rev. Miklavčič Anton, Spittal a/Drau, Kapellengasse 15, Kärnten.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford.

Avstralija: Slovenske sestre, 4 Camaron Court, KEW, Vic. 3101, Australia

MISIJONSKI DAROVI

DRUŽBA ZA ŠIRJENJE VERE

Beno Tičar, Ramos Mejía, Arg., 300 pesov.

TISKOVNI SKLAD KM

Mrs. Barbara Berkopec, Toronto, Kanada, 2 dolarja; Fani Jamšek, B. Aires, 1.000 pesov.

SKLAD ZA VSE MISIJONARJE

Argentina (v pesih): Družina Fr. Erjavca, 700; Beno Tičar, 500; Francka Tomažin, Villa Luzuriaga, 1.000; Slovenski godbeniki, 1.000; Marija Črnugelj por. Tome, namesto venca na grob svojega očeta, 2.000.

ZA POSAMEZNE MISIJONARJE

Kanada: N. N., Toronto, za malgaški misijon, 10 dolarjev.

Argentina (v pesih): N. N., Slovenska vas, za Francita Buha na Madagaskarju, 2.000; za istega družina Iglíč, Slovenska vas, 5.000; Slovenska šola v Ramos Mejía, za s. Ksaverijo Pire OSU, 3.000. za o. Ivana Obalo, Marica Sušnik, Slovenska vas, 500.; za s. Justino Roje, Madagaskar, Anica Tomažin, Ciudad Belgrano, 1.000; ista za s. Silvo Žužek, 1.000.

VSEM ZA VSE TISOČKRAT —
BOG POVRNI!

KDOR MISIJONOM DARUJE — BOGU POSOJUJE !

Kristus Gospod izmed številu učen-
cev vedno posebej kliče tiste, ka-
tere sam hoče. Zato po Svetem
Duhu navdihne srca posameznikov
z misijonskim poklicem, obenem pa
zbuja v Cerkvi ustanove, ki kot svo-
jo posebno dolžnost sprejmejo vsej
Cerkvi lastno službo oznanjevanja
evangelija.

Misijonski odlok

Correo Argentino Suc. 37	FRANQUEO PAGADO Concesión N° 3143
	TARIFA REDUCIDA Concesión N° 5612

Registro de la Prop. Int. N° 977.679
Director responsable, Lenček Ladislav
Domicilio legal, Cochabamba 1467.
Buenos Aires